

enskomsten om Overdragelsen, og deres levende Ønske om at føre Sagen igennem har skaffet Danmark et saa gunstigt Resultat af Forhandlingerne, at vi trods den store Dygtighed, vor Regering har udvist under disse, neppe ellers var naaet saa vidt. Øernes Befolkning har ladet høre fra sig, paa første Haand og gennem sin Repræsentation, og har lagt os paa Hjerte at fremskynde Afgørelsen. De Mænd, som i den nærmeste Fortid har sat Arbejde og Penge ind paa at fremme Øernes Vel under dansk Styre, er nu med blandt dem, der mener, at vi ikke magter Opgaven. De mange Stemmer samler sig til et i det hele og store enigt Kor. For mig stiller det sig da saaledes, at det simpleste og ligefremmeste, det, der stemmer bedst med Forholdene, som de i Virkeligheden med Hensyn til Sagens Realitet nu foreligger, vilde være, at Rigsdagen uden videre straks godkendte den af de to Regeringer sluttede Overenskomst. Der er ingen, hvis Interesser i Sagen det vilde gaa for nær, og et stort Flertal her og paa Øerne, hvis Ønsker det vilde imødekomme. Naar det alligevel er foreslaaet, at en Kommissionsbehandling og en Folkeafstemning skal gaa forud for Rigsdagens endelige Afgørelse af Spørgsmaalet, saa forstaar jeg det saaledes, at man ved at fremsætte dette Forslag, som oprindeligt er udgaaet fra anden Side — den, hos hvilken Øernes Salg snarest maa antages, i alt Fald delvis, at kunne vække nogen Modstand — og derefter er tiltraadt af Rigsdagens øvrige Partier, har villet gøre denne Sag til et Stykke samlende Politik. Ud fra dette Synspunkt vil jeg anbefale, at man følger den af Regeringen foreslaaede Fremgangsmaade, skønt jeg i og for sig betragter den som en længere Vej at gaa, end det for det vestindiske Spørgsmaals egen Skyld var nødvendigt.

Naar det af den ærede foregaaende Taler (J. Pedersen) er krævet, at den foreliggende Sag skal sættes i Forbindelse med Forhandlingerne om den nye Grundlovs Ikrafttræden og Afholdelse af Rigsdagsvalg, ser jeg ikke, at de Ting har noget med Salget af Øerne at gøre. Salget er jo en moden Frugt, der kan plukkes, hvad Dag det skal være. Men vil dette Tings Flertal absolut til Afgørelsen af det udenrigske Spørgsmaal knytte visse Skridt i den indenrigske Politik — Skridt, om hvilke jeg ikke her behøver nærmere at udvikle, hvorfor jeg meget beklager, at Tanken om dem er fremkommet ved denne Lejlighed og synes at skulle føres igennem

—, saa maa man jo, hvis det ikke kan undgaas, finde sig deri og haabe, at en lykkelig Afgørelse ogsaa ad den Vej maa kunne naas, uden at der sættes for meget paa Spil i andre Retninger.

C. C. Andersen: Det foreliggende Lovforslag er jo i nøje Overensstemmelse med det Forslag, som ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti fremsatte i Delegationen, hvor dette Forslag jo mødte almindelig Billigelse hos alle Partier. Man tør maaske derfor gaa ud fra, at det her foreliggende Lovforslag maa møde den samme Tilslutning her i dette høje Ting, som det mødte indenfor Partierne ved Delegationsmøderne, og at vi saaledes kan have Haab om at naa at faa dette Forslag igennem og derved naa til en Afslutning af de meget langvarige og besværlige Forhandlinger, som Lovforslaget om Øsalget har fremkaldt. Det vilde desuden ogsaa efter min Mening være særdeles ønskeligt af Hensyn til de amerikanske Forenede Stater, om det maatte lykkes os i en meget nær Fremtid at træffe en Afgørelse paa dette for vort Land saa betydningsfulde og vigtige Spørgsmaal. Jeg vil derfor paa mit Partis Vegne kunne give det foreliggende Lovforslag min Tilslutning, og jeg vil anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) havde to Bemærkninger at gøre til det foreliggende Lovforslag. Den ene var, at der foreslaas, at Kommissionen foretager en Undersøgelse og Overvejelse af Spørgsmaalet om Godkendelsen af Konventionen med de amerikanske Forenede Stater, og det ærede Medlem mente, at Opgaven var stillet for snævert, naar der kun var anvist Kommissionen at beskæftige sig med Undersøgelse og Overvejelse af dette Spørgsmaal. Jeg ved egentlig ikke rigtig, hvad Kommissionen yderligere skulde beskæftige sig med, men hvis der er saglige Grunde til at ønske en Udvidelse af det, som er angivet ved disse to Ord, kan vi jo forhandle derom, thi det er jo Meningen, at Spørgsmaalet i det hele skal behandles i en saadan Kommission. Den anden kritiske Bemærkning, det ærede Medlem gjorde, var, at den Arbejdstid, der var sat for Kommissionen, og som er begrænset til 4. Oktober 1916, var for knap. Ja, jeg tror ikke, at det Arbejde, den Kommission skal gøre, vil være af en saadan Beskaffenhed, at den ikke meget vel vilde have